

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122325624
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6122325624.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Michaela Krajčová a členovia senátu JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Natália Kolláriková, v sporovej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: G. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XA, J., o zaplatenie 7.427,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B1-22Csp/89/2022-149 zo dňa 14.01.2025, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B1-22Csp/89/2022-149 zo dňa 14.01.2025, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom B1-22Csp/89/2022-149 zo dňa 14.01.2025 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 7.427,11 eur spolu s príslušenstvom z titulu úveru, ktorý poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „V.“ zo dňa 05.06.2017 tvrdiac, že žalovaná nesplácala poskytnutý úver riadne a včas, a preto jej vznikol dlh vo výške istiny úveru 7.427,11 eur.

3. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.

4. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa § 132 ods. 1 a 3, § 153 a § 181 ods. 4 CSP, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

5. Súd prvej inštancie posúdil Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „V.“ zo dňa 05.06.2017 ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keďže veriteľ (právny predchodca žalobcu) pri uzatváraní a plnení zo spornej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, teda ako dodávateľ (banka) a žalovaná, ktorá je fyzickou osobou, tak nekonala, a teda sa považuje za spotrebiteľa. Zároveň sa tým právny predchodca žalobcu považuje aj za veriteľa podľa § 2 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z.z.“) a žalovaná za spotrebiteľa podľa § 2 písm. a) tohto zákona, pričom uvedená zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., a teda na daný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje aj zák. č. 129/2010

Z.z. Súd preto posúdil uvedenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj podľa zák. č. 129/2010 Z.z., pričom jej neplatnosť nezistil.

6. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky voči žalovanej z titulu úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu na základe tejto zmluvy bolo potrebné skúmať, či v tomto prípade bol dodržaný zákonom stanovený postup postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách („zákon o bankách“) a § 17 zák. č. 129/2010 Z.z., keďže uvedené má vplyv na aktívnu vecnú legitimitáciu v konaní, t.j. na zistenie, či žalobca je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia voči žalovanej. V rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021 (publikovaného v Zbierke pod č. 6/2022) najvyšší súd zdôraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti; dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

7. Postúpenie pohľadávky je jedným zo spôsobov, akým môže dôjsť k zmene v osobe veriteľa (§ 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Aby však k tejto zmene došlo, musí postúpenie zodpovedať pravidlám, ktoré vyplývajú zo zákona alebo z dohody s dlžníkom postupovanej pohľadávky. Nemožno totiž postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Súdna prax sa ustálila v tom, že dôsledkom takéhoto postúpenia by bola jeho (absolútna) neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pozri napríklad rozsudky Najvyššieho súdu SR z 28.01.2009, sp. zn. 1Cdo/76/2007, z 24.04.2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017).

8. Platnosť postúpenia spornej pohľadávky na žalobcu závisí od posúdenia splnenia podmienok v ustanovení § 17 ods. 1 zák. č. 129/2005 Z.z. Postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru podľa § 17 ods. 1 zák. č. 129/2005 Z.z. je prípustné len vtedy, ak sú súčasne splnené všetky tam uvedené podmienky. Ak teda nie je splnená čo i len jedna z nich, postúpenie pohľadávky je neplatné. Jednou zo spomínaných podmienok postúpenia je, aby išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Bolo na žalobcovi, aby v konaní tvrdil a preukázal, že táto podmienka bola splnená.

9. Právo požadovať splatenie dlhu dohodnutého v splátkach umožňuje v spotrebiteľských vzťahoch ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatil celý dlh (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023).

10. Aj keď ustanovenie § 53 ods. 9 a ani ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka výslovne neustanovuje ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatil dlh, je potrebné na daný úkon aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, a to konkrétne § 37 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon musí byť určitý, inak je neplatný. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže

byť poškodený (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/197/2022). Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, vyplýva tak aj z požiadavky ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. Zosplatenie úveru má totiž vážne následky pre strany úverového vzťahu; dochádza k zmene práv a povinností strán úverového vzťahu; zosplatenie úveru má pre veriteľa následok, že nemusí žiadať len o zaplatenie splátok podľa splátkového kalendára, ale môže voči dlžníkovi uplatniť nárok na zaplatenie celej sumy poskytnutého a nesplateného úveru vrátane príslušenstva; pre dlžníka zosplatenie znamená stratu výhody splátok. Súd preto dospel k záveru, že neuvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh v listine, ktorou veriteľ oznámil predčasné zosplatenie úveru a ani vo výzve na zaplatenie, realizovanej v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, má za následok neplatné zosplatenie úveru.

11. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že právny predchodca žalobcu nešpecifikoval splátku, pre ktorú zosplatňuje celý dlh žalovanej v oznámení o zosplatnení úveru zo dňa 11.10.2019, ani vo výzve zo dňa 05.09.2019. Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že pokiaľ v prejednávanej veci nedošlo k uvedeniu splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatnil už v oznámení o zosplatnení úveru a veriteľ vo výzve na zaplatenie neuviedol splátku, pre ktorú mieni dlh zosplatniť, nie je jednostranný právny úkon veriteľa, ktorým úver predčasnej zosplatňuje, dostatočne určitý a z toho dôvodu je tak úkonom neplatným. Zosplatenie úveru je teda neplatné z dôvodu jeho neurčitosti (§ 37 Občianskeho zákonníka) pre neuvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatnil, a to ako ani vo výzve na zaplatenie, tak ani v samotnom jednostrannom úkone, ktorým veriteľ dlh zosplatnil. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že by predmetom postúpenia bola pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovanej postúpená v rozpore s § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo vo výsledku vedie k záveru, že bola postúpená neplatne (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalobca tak nie je nositeľom žalobou uplatneného nároku, teda nemá v spore aktívnu vecnú legitimáciu. Z tohto dôvodu žaloba nie je dôvodná.

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná mala vo veci plný úspech, preto by jej prislúchal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže jej však v konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu nepriznal.

13. Proti rozsudku súd prvej inštancie podal odvolanie žalobca a to z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP; napáda predmetný rozsudok v celom rozsahu a navrhuje, aby odvolací súd na základe ustanovenia § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 7.427,11 eur, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 7.427,11 eur od 26.10.2019 do zaplatenia a priznal mu náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

14. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vec na základe vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil a zamietol žalobu z dôvodu, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru pre neurčitosť výzvy právneho predchodcu pred zosplatením podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a tým aj neurčitosť zosplatňujúcej výzvy podľa ust. § 565 OZ. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne. Súd prvej inštancie posúdil právny úkon právneho predchodcu žalobcu - výzvu na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka označenú ako „predžalobná upomienka“ ako neplatný právny úkon pre neuvedenie splátky, s ktorou bol žalovaný viac ako tri mesiace v omeškaní. Tento právny názor je nesprávny. Občiansky zákonník nestanovil ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru podmienku uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplateniu (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 5CoCsp/62/2022 - odsek 19 odôvodnenia, rozhodnutie Krajského súdu Nitra pod sp. zn. 12CoCsp/25/2021 - odsek 9 odôvodnenia).

Pri zosplatňovacej výzve zákon jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov

(nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/07, Nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I.ÚS 640/2014).

Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní vyššie uvedenou zásadou neriadil. Vo veci bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú v súlade s § 53 ods. 9 OZ uhradiť dlžnú sumu s tým, že v opačnom prípade je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, ku ktorej došlo dňa 11.10.2019, čo oznámil žalovanému spolu so zostatkom úveru vrátane príslušenstva. Z výpisu z účtu žalovanej bolo preukázané, že ku dňu vystavenia predžalobnej upomienky bola preukázateľne v omeškaní s úhradou troch splátok úveru. Právny predchodca žalobcu postupoval plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ, keď úver predčasne zosplatnil dňa 11.10.2019, ako vyplýva z predloženého prehľadu splátok a úhrad, a to pre nezaplatenie úverovej splátky splatnej dňa 25.06.2019, čo žalovaná ani nepoprela, t.j. po uplynutí 3 mesiacov od omeškania splátky, za súčasného upozornenia na možnosť zosplatnenia v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. K postúpeniu žalovanej pohľadávky došlo v súlade s ust. § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., čím je daná žalobcova aktívna legitímácia v tomto spore.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že pokiaľ ide o vyhlásenie predčasnej splatnosti, zákon neukladá žiadne ďalšie podmienky pokiaľ ide o formu, a teda neuvedenie splátky, pre ktorú k zosplatneniu došlo, nemôže mať za následok neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti. Ako uviedol Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 30.01.2024, sp. zn. NSSR 1Cdo/123/2022, cit.: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“ Rovnako tak aj napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9Co/51/2023 zo dňa 27.02.2023, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9Co/51/2023 zo dňa 27.2.2024, a tiež rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7CoCsp/4/2023 zo dňa 26.04.2023, ktoré taktiež ustálili, že z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník výzvu sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k zosplatneniu, a ani predmetná výzva nemusí vyslovne vymedzovať s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní.

Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“ (Nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I.ÚS 640/2014).

Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobe vyhovie.

15. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu, napriek jeho riadnemu doručeniu, nevyjadrila.

16. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná ako dlžník a E. Z. ako veriteľ uzatvorili dňa 05.06.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 7.427,11 eur.

18. Súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením o neexistencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu danej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, nakoľko neboli splnené podmienky jednak na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru, ako aj, že neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky.

19. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 CSP. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

20. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby.

21. Na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie, v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd uvádza, že procesný úspech strany v konaní je podmienený unesením dvoch bremien, jednak ide o bremeno v danom prípade tvrdiť rozhodné skutočnosti pre priznanie uplatneného nároku a zároveň bremeno tvrdené skutočnosti preukázať (obdobne viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.6.2010, sp. zn. 5Obo/52/2010). Až na základe tvrdenia preukázaného dôkazmi môže protistrana poprieť tvrdenú a preukázanú skutočnosť prednesením procesnej obrany a jej preukázaním. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu a dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

22. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu v prvom rade uvádza, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). Zároveň je potrebné v individuálnych spotrebiteľských sporoch dôsledne aplikovať aj § 132 ods. 3 CSP, lebo nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak žalobca v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Z judikatúry Súdného dvora Európskej únie (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je revitalizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1030-1031 s.). Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019). Jednou zo základných procesných povinností strán sporu, je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí súd prihliadnuť aj bez námietky (z úradnej povinnosti) (R 60/2018). V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

23. V súlade s ustálenou judikatúrou súdov i právnou teóriou, aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie je zrejmé, že žalobca nie je v danom spore aktívne vecne legitimovaným, teda že nie je nositeľom práv zo žalovanej pohľadávky, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok je neplatným úkonom, keď nespĺňa podmienky prevodu ustanovené v § 92 ods. 8 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách.

24. Vzhľadom na to, že pôvodným veriteľom žalovanej pohľadávky bola právnická osoba, ktorá je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, vzťahujú sa na ňu, okrem všeobecných podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aj osobitné povinnosti, ktoré musí splniť, ak chce pohľadávku, ktorá vznikla v rámci vykonávania bankovej činnosti, platne postúpiť na tretiu osobu. Tieto povinnosti sú upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto ustanovenia, v znení účinnom v čase postúpenia predmetnej pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Z uvedeného vyplýva, že banka je oprávnená postúpiť pohľadávku až po tom, ako dlžníka písomne márne vyzvala na splnenie dlhu a omeškanie dlžníka, čo i len v časti jeho peňažného záväzku voči banke, trvá dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Pokiaľ osobitná právna norma ako lex specialis upravuje osobitné zákonné podmienky a predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky z bankových úverov (konkrétne v § 92 odsek 8 zákona o bankách), je dôvodné aplikovať predmetné zákonné ustanovenie, ako zákonné podmienky, ktoré banka, ako pôvodný veriteľ bola povinná splniť na to, aby došlo z jej strany k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z bankového úveru voči dlžníkovi na ďalší subjekt.

Odvolací súd konštatuje, že v prípade postúpenia pohľadávky bankou môže sa stať spôsobilým predmetom postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka, alebo jej časť z bankového úveru, ak banka preukázateľne ešte pred postúpením pohľadávky zaslala písomnú výzvu dlžníkovi na splnenie dlhu po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Tieto predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky.

Odvolací súd v intenciách danej veci poukazuje pri otázke posúdenia výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách na rozhodnutie Najvyššieho súd SR sp. zn. 2Cdo/266/2020, v ktorom rozhodnutí sa riešila otázka, či výzvu, ktorou sa zároveň vyhlasuje okamžitá splatnosť pohľadávky možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom najvyšší súd dospel k záveru, že cit.: „Z uvedeného je tak zrejмый reťazec úkonov, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Prvý takýto úkon je písomná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojedanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.“

25. Odvolací súd dodáva, že v danej veci nebolo riadne preukázané zosplatenie úveru, pred postúpením pohľadávky. Pritom postúpiť možno v zmysle ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej

pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže obchodník uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Z predložených výziev, ktoré boli vykonané zo strany pôvodného veriteľa nie je zrejmé, od omeškania ktorej splátky započal proces vedúci k možnosti zosplatnenia celého úveru. Nie je potom možné zo strany súdu posúdiť, či došlo k dodržaniu postupu podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení. V spise na č. I. 71 sa síce nachádza akási tabuľka splátok, avšak ani z nej nie je zrejmé a nedá sa určiť, pre omeškanie ktorej splátky bolo uplatnené právo na zosplatnenie úveru. Teda nedá sa posúdiť, či boli dodržané lehoty, v ktorých je možné zosplatnenie uplatniť. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, v zmysle ktorého, cit.: „... spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatených dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Už len na základe vyššie uvedeného je dôvodné zamietnutie žaloby.

26. V danej veci je však navyše zrejmé, ako ustálil aj súd prvej inštancie, že bola vykonaná výzva zo dňa 11.10.2019 zo strany banky (pôvodného veriteľa), v ktorej oznamuje vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. V danej výzve sa však nenachádza žiadna zmienka o možnosti postúpiť pohľadávku. Odvolací súd v intenciách vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 má za to, že danú výzvu nemožno považovať za výzvu banky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď primárnym a jediným predmetom danej výzvy je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Nakoľko ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky upravené osobitnou právnou normou, pri ich porušení právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto v zmysle § 39 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka takýto úkon neplatný. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok. Keďže žalobca v konaní nepreukázal splnenie jednej zo zákonných podmienok na platné postúpenie pohľadávky, a to odoslanie a doručenie predchádzajúcej písomnej výzvy banky dlžníkovi - žalovanej a to výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je potrebné vysloviť ten právny záver, že od predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemôže žalobca v súdnej veci odvodzovať svoju aktívnu legitímáciu, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

27. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

28. Vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré žalobca vo svojom odvolaní poukázal, odvolací súd záverom poznamenáva, že pri viazanosti inými rozhodnutiami v zmysle §193 CSP rozhodnutia iných súdov rovnakého stupňa, navyše vychádzajúce z iného skutkového stavu, nie sú pre posúdenie v prejednávanej veci záväzné.

29. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. Keďže žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé priviesť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil.

31. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 CSP tak, že žalovanej, ktorej by inak patrila náhrada trov odvolacieho konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).